

Kippus Rootsi rigi poolt Rootsi sissegi; ja Hollandi ja Dani sõalaewa väed võitsid Rootsi laewa wâgge mitmes taplusses ärra. Prantsus olli kaugel ning olli temmal ennesel hulje waenlasti faelas, et ei saanud omma sõbrale appi tulla. Rootsil olli Saksaal veel monni tuggewi liin käes, kelle alla waenlasted olid kogunud, et neid ennese kätte võita. Kuningas tahtis wâgga Stettini merre, äärtse linnale, mis waenlastest kangeste ahs hastati, abbi tehha ja Ria poolt, Kuramaalt ja Preissi rigist läbbi, wâgge seina appi sata. Alastal 1677 kõrjati siis Somest, meie ja Ria Ma seest ni paljo wâgge kokko kui agga sai. Meie ja Ria Ma kerge rüütsli wâggi ja moisniffude lip piddiwad ka sõtta minnema. Aga et wennelassi ei voinud selja tagga uskuda, piddi muist wâgge seie mahhajâma, ja pedlegi Ma omma fuloga tuggewad linnad, Perno ja Tartu, kindlaks walmistama.

Sest olli suur wigg, et wâggi wâgga kaua wibis, enne kui tele hukkas minnema. Vast

suggise wasta talvet hakkasid Tallinna maalt Ria pole likuma. Pârvad olid lühikeseid, te hukkas, ilm rov, et wâggi enne Riga ei saanud kokko, kui teise aasta nedri kuul. Stettini liin olli kûl jo waenlastest ärravoidetud; aga wâggi läks ommeti eddasî, et Rootsî kuninga würstirigid Saksaal waenlaste käest peâsta. — Teine viivitus tuli sest, et Kuramaa würsti ja Pohla kuninga käest lubba olli tarvis otsida, nende madest läbbi Preissi male miîna, mis sel aial jo, nenda kui nûudki, Pranburgi würstirigiga ühhe wallitsusse al olli. Kui sedda lubba olid sanud, ja pedlegi sedda tootust, et ka sugu Pohla sõawâgge nendega piddiwad ühteldma, siis mindi jâlle tele. Soldatid waesed waewati ärra kange marsunissega; viis penitooрма piddid páwas eddasî minnema, ja õse tule taewa al summe peál puhkama. Inimestest egga hoostest polnud holimist, ei leiba egga mona walmis warrutud. Kuramaalt läbbi miînes olli neil solast pudo, et lihha solata piddiwad sôma. Preissi maal